

טוב העלון השבועי להסות בה'

חבל על הכעס והעצבים!

סיפר מגיד המישרים, הרב גואל אלקריף שליט"א: "אברך יקר וחשוב נסע ברכבו באחד מכבישי ישראל. במהלך הנסיעה, יצא האברך לעקיפה של הרכב שהיה לפניו, והאיץ בנסיעה. הנהג שהיה ברכב מאחור, לא אהב זאת, והחל להאיץ, עד שכמעט דרס את האברך.

האברך עצר בצד, ולידו אף הרכב השני. מהרכב יצא בסערה אדם בריון וגדול מימדים. הוא ניגש לרכב של האברך, פתח את דלת רכבו בזעם, ונתן לו אגרוף לפניו. היה זה רגע קשה ולא נעים, כל מי שנסע בכביש וצפה במחזה, הבין כי מדובר במאורע לא רגיל ומסוכן.

מה עושים במצב כזה? האם להתקוטט עם הבריון ולהחזיר לו? האם להזמין משטרה? או אולי לברוח מהמקום? לאברך לא היתה התלבטות, הוא שינן לעצמו באתו רגע את מה שלמד כל הזמן כי כל מה שקורה פה - זה רצון ה' יתברך, ואם אדם פגע בי והכה אותי - הוא שליח משמיים לתת לי זאת, להציל אותי מאסון כבד, מתאונה קשה או מוות. "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה - אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה" (חולין ז). הוא החליט לעשות מעשה...

- ההמשך בעמוד 3 -

שלומי והשכן מעליו בבנין הם שני יריבים מרים משכבר הימים. השכן של שלומי תמיד גורר כסאות ושולחנות, והדבר גורם לרעש וצער גדול לשלומי ומשפחתו. כמה פעמים שלומי פנה אליו בצורה יפה, אך השכן השיב לו כי הוא יעשה מה שהוא רוצה, והוא לא יחנך אותו. שלומי לא אהב את צורת הדיבור, ומאז הם לא מדברים אחד עם השני וכועסים איש על רעהו.

התורה הקדושה אומרת בפרשת השבוע - קדושים, כי כדי ששלומי וחברו יהיו קדושים עליהם לקיים את הפסוק: "לא תשנא אֶת אָחִיךָ בְּלִבְּךָ", או במילים אחרות - די לשנאת חינוך!

שואל הגאון מוילנא זצ"ל: "מדוע אין היתיר לשלומי לשנוא את חברו, והרי הוא באמת ציערו? ועוד, מדוע נקראת שנאה זו 'שנאת חינוך', והרי היא איננה לחינוך, וכי יש לה סיבה מוצדקת?

עונה הגאון תשובה מוחצת: "יהודי יקר, אין אדם שפוגע בך, מצער אותך או מפסיד אותך - הכל נעשה בהשגחה מדויקת משמיים. אתה שונא אותו וכועס עליו לחינוך, מפני שאם היית מאמין שה' אמר לו קלל, וה' אמר לו לעשות לך את הנזק - לא היה כועס עליו או שונא אותו, אלא היית מודה לה' ששלח אותו לנקות אותך מסבל או צער גדול יותר. זו הסיבה שהתורה דורשת לא לשנוא את השני ולא לנקום בו, לפי שקבעו חז"ל (יבמא לח): "בשמך יקראוך ובמקומך יושבוך, ומשלך יתנו לך. ואין אדם נוגע במוכן לחברו אפילו כמלוא נימא". הכל מדוד משמיים, ואין מה לרטון על השני.

לכן, שלומי ושכנו מבזבזים שנים יקרות מהחיים על שנאה בחינם, במקום לקבל באהבה את רצון ה', ולדעת שהוא רק שליח ה', ואם לא הוא, יש לה' שליחים רבים.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורליה, הרב שמעון בן בחריה. ישראל בן מרים וגרשון. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורליה. גבריאל בן סמינה. יוסף בן נג'יה. פרחח בת טובה. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גילי הכהן בן כוכבה. יוסף בן תמו. טובה בת מרים. יצחק בן טובה. אסתר בת מול. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרחח. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוהת ויוסף.

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א ציפורה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. דניאל בן ציפורה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. טליה מרים בת דינה וחיים. רות בת מרים הי"ו. ינון בן רחל.

זש"ב"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מול. אליס בת פרידה. בתחן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אודליה וניר בני ציפורה.

סגולות וישועות

השמחה בעבודת ה'

הלכות והליכות

מתוך "הלכה יומית" - הרב יעקב ששון שליט"א

שאלה: השנה יחול לד' בעומר ביום שבת, ורציתי לדעת האם אוכל להסתפר ביום שישי או חמישי בלילה?

תשובה: כתב מרן השלחן ערוך (תצב, ב): "נוהגים שלא להסתפר עד יום ל"ג לעומר, שאומרים שאז פסקו (תלמידי רבי עקיבא) מלמות. ואין להסתפר עד יום ל"ד לעומר בבוקר, אלא אם כן חל יום ל"ג בערב שבת (ביום שישי), שאז מסתפרים בו מפני כבוד השבת."

כלומר, אע"פ שבדרך כלל הספרדים נמנעים מלהסתפר עד יום ל"ד לעומר, מכל מקום בשנה כזו, שיחול ל"ג לעומר ביום שישי, הרי אם לא נתיר לספרדים להסתפר ביום ל"ג לעומר, נמצא שיכנסו לשבת כשאנים מסופרים, ויסתפרו לאחר השבת. **לכן בשנה כזו יש להקל בדבר גם לספרדים, והם רשאים להסתפר ביום שישי, שהוא יום ל"ג לעומר.**

ואם השעה דחוקה לו להסתפר ביום שישי, כתב ה'חזון עובדיה' (יום טוב עמוד רסז) **כי אפשר להקל להסתפר אפילו בליל יום שישי (מוצאי יום חמישי בלילה)**, וכן מותר לערוך נשואין לחתן שלא קיים מצוות פריה ורביה בליל יום שישי, שהוא ליל ל"ג לעומר. וכפי מנהג האשכנזים בשאר השנים.

אולם, כתב ב'שער הכוונות' (דף פ"ו ע"ד) **כי לפי המקובלים אין להסתפר עד חג השבועות** (וכן כתבו הרש"ש, רבנו החיד"א ועוד), אף ביום המילה. אמנם אף מי שנהג כל השנים כדעת המקובלים ורוצה כעת לשנות מנהגו - רשאי לעשות התרה.

מסיבת גירושין

"מעשה באשה אחת שגרה על חוף הכנרת בכפר דייגים ששמו צידן", כותב המדרש (שיר השירים רבה פ' א', ס"ה לא), "ושהתה עשר שנים עם בעלה ללא ילדים. הלכה היא ובעלה לפני רבי שמעון בר יוחאי, וביקשו להיפרד זה מזה בכדי לזכות בפריה ורביה. אמר להם רשב"י: "חייכם! כשם שהתקדשתם זה לזה במאכל ובמשתה, כך אין אתם נפרדים אלא מתוך מאכל ומשתה."

הקשיבו לרשב"י ועשו לעצמם יום טוב סעודה גדולה, ושתה יותר מידי עד שהשתכר. בתוך הסעודה, פנה אל אשתו ואמר לה: "בתי, ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית, טלי אותו ולכי לבית אביך". מה עשתה? לאחר שנרדם, רמזה לעבדיה ואמרה להם: "שאוהו במיטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבי".

בחצי הלילה, כשניעור משינתו ונתפכח מיינו, אמר לה: "בתי, היכן אני נמצא?", אמרה לו: "בבית אבא". אמר לה: "מה לי בבית אביך?", אמרה לו: "ולא כך אתה אמרת לי בערב: 'כל חפץ טוב שיש בביתי, טלי אותו ולכי לבית אביך' - והרי אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך!". הלכו להם אצל רבי שמעון בר יוחאי, ועמד להתפלל עליהם, ונפקדו."

כתב רבי אהרון מקרלין זצ"ל: "אין מצוה מפורשת בתורה להיות בשמחה, ואין עבירה מפורשת בתורה למי ששרוי בעצבו. אולם, המדרגות ששמחה מביאה את האדם - שום מצוה לא יכולה להביאו, ולטמטום הלב שהעצבות יכולה להביא את האדם - שום עבירה לא יכולה להביאו."

כתב ה'מסילת ישרים' (ביאור חובת האדם): "הדאגה והעצבות נוטלים מהאדם את כל כוחותיו. מאכלו בחוסר מנוחה, שנתו טרופה, ואין לו הנאה משו דבר. כאשר יש לו אירוע משמח - הוא אינו בשמחה. שבת קודש - אינה שבת מנוחה בשבילו. הדאגה והעצבות נוטלים את כל שמחת חייו ואת כל חיוניותו."

עוד כתב: "אין להילחם להשיג את השמחה, אלא להימנע ממחשבות של עצבות. מפני שאם האדם לא יניח למחשבות של עצבות להיכנס לליבו - השמחה תחדור אוטומטית לאט לאט אל ליבו". (תודה לרב אייל על החומרים)

מתוך הספר החדש 'לכתחילה - מוח' קנייני תורה: 052-7632686

מקשה רבנו ה'בן איש חי' זצ"ל: אם בסופו של הסיפור התפלל רשב"י על הזוג, מדוע לא עשה זאת כבר בפעם הראשונה שבאו לפניו והיה מזכה אותם בישועה?.

אלא התשובה היא: הם ביקשו להתגרש, היו רחוקים זה מזה. במצב כזה רשב"י לא מתפלל עליהם, מפני שכאשר יש ריחוק וחוסר שלום בבית - **הברכה והשכינה לא שורה, ולכן, אין אפשרות לזכות בילדים במצב שכזה**, וכל שנותר להם בכדי לזכות בילדים, זה להתגרש. אולם, אחר שהציע להם רשב"י לעשות סעודה, בשביל לקרב ביניהם, ואכן נוצר איחוד ושלום בבית - **כעת יש התעוררות מלמטה של הזוג, וכעת יותר קל ע"י ברכת הצדיק להביא להם את הישועה ולזכות בילדים.**

"כל השרוי בלא אשה - שרוי בלא ברכה" (יבמות סב) - והרי יש הרבה אנשים שזכו להתחתן ואינם רואים את הברכה? אלא שצריך להיות 'שרוי' - כדבר הטבול ונשרה בתוך המשקה - לזכות להיות מאוחדים, לכבד אחד את השני בבית, לתת את המילים הטובות והמעודדות ולא להיות המבקר הלאומי. ואז, כשזוכים לאחדות בבית - יכול לרדת משמיים כל הברכות והישועות לאדם, כי גם השכינה שורה מתוך השלום בבית!.

חבל על הכעס והעצבים!

כבר באותו חודש הוא נכנס לסמינר 'ערכים' ויצא משם בהכרזה כי הוא חוזר בתשובה שלימה לפני ה'.

לאחר כמה שבועות, מקבל האברך טלפון. היה זה הבריון לשעבר שהתקשר בשמחה: "בזכותך גיליתי עולם חדש. אני נמצא בתהליך חזרה בתשובה שלימה, ואני רוצה להשיב לך על המתנה הגדולה הזו שגרמת לי - אני רוצה לתמוך בך כל חודש בסכום מכובד ויפה, ובכך להיות שותף בתורה ובמצוות שלך. לא חסר לי כסף, אני איש עסקים מצליח, ואני אתמוך בך כלכלית". ומאז ועד היום, נעשה אותו יהודי לשותף בפרנסת האברך ומשפחתו היקרים.

מספר האברך בהתפעלות למכריו: "ראו עד היכן מגיעה האמונה והביטחון בה'. באותו יום שעקפתי את הבריון בכביש, הייתי נתון בקשיים כלכליים כבדים. היה לי התבלטות האם להמשיך ללמוד, ולפתע, אני עוד צריך לקבל אגרוף באמצע הדרך. יכלתי להתמרמר: 'למה זה קורה לי? מדוע באות עליי צרות אחת אחר השניה?', אך ידעתי שה' מסתתר מאחורי הכל, וכי כך החליט ה' שאקבל מכה כואבת.

קיבלתי זאת באמונה, והנה מה יצא מזה? בזכות זה, זכיתי לחיות בשלווה ורוגע, זכיתי להשיב יהודי עם כל משפחתו ודורותיו לאבינו שבשמיים, ואף סייע לי ה' לצאת מכל הקושי הכלכלי שהייתי נתון בו. האם הביטחון בה' לא משתלמים?

הסטירה הזו היתה ההצלה והשיועה שלי ושל אותו אדם, וזה רק בזכות שאני מאמין שזה בורא עולם, אבא שלי. אם הייתי שוכח שזה ה', ומקלל אותו ומאיים עליו - הייתי נשאר עם החובות והכאב של המכה.

"אודך ה' כִּי אֶנְפַּתְּ בִּי, יֵשֶׁב אִפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי" (ישעיהו יב, א) - כותב רש"י כי עונש הגלות שנתן לישראל, כיפר להם על העוונות, ובכל קירבם אליו.

במאכלים משובחים, הילדים הקטנים לימדו אותו שירי שבת ואף הפגינו לו את בקיאותם בפרשת השבוע.

ליבו של הבריון לא יכל לעמוד בכך. הוא התרגש נורא, ונדהם לגלות כי המשפחה המדהימה הזו חיה בכזו פשטות ודלות, אך עם אושר ושמחה בקיום התורה והמצוות, מידות טובות וכבוד בין בעל לאשתו, הילדים מנשקים את ידיהם של ההורים ותמיד יש שם דיבורי אמונה - דברים שלא ראה מעולם.

הוא כל כך התבייש שהכה את האברך, בעוד הוא משיב לו כעת בשבת כה מיוחדת ויפה. כעת הוא גם הבין כיצד האברך לא כעס ולא זעם על האגרוף שנתן לו - הוא ראה את דיבורי האמונה בבית ואת הדבקות בה', והדברים עוררו בו פליאה רבה.

טרם ההבדלה, הוא ביקש את רשות הדיבור ואמר להם: "משפחה יקרה ומיוחדת, אני בוש ונכלם. אני עשיתי מעשה רע ולא טוב, והאבא הצדיק שלכם השיב לי את ההיפך הגמור - שבת כזו מיוחדת וטובה. ראיתי היום איך זה לחיות חיים פנימיים של אמונה, של תורה ומצוות, ולכן, אני רוצה לבשר לכם כי אני מעוניין ללכת לסמינר 'ערכים', בשביל להכיר את בורא עולם, על מנת להיות יהודי כמוכם, שומר תורה ומצוות, המאמין שהכל מה', ובכך ליכות לחיות חיים מלאים בשמחה ואושר".

האברך החליט לעשות מעשה - הוא יצא מהרכב, רץ לכיוון הבריון ואמר לו: "יהודי יקר, אני לא ידעתי. לא תיארתי לעצמי ולא ידעתי עד כמה העקיפה הזו ציערה והכעיסה אותך!. אם הגעת למצב שעצרת אותי ונתת לי מכה כה קשה, כנראה שהדבר ממש ציער אותך, ולכן מחובתי לבקש סליחה שגרמתי לך צער ועוגמת נפש".

הבריון היה בהלם מהדברים, וליבו החל להתרכך. "אני רוצה שתסלח לי", אמר לו האברך, "וכדי שיהיה לי מצפון נקי, אני מזמין אותך אליי לשבת קודש. רק על ידי שאשיב לך טובה, אדע שאתה מוחל לי בלב שלם על העוגמת נפש שעשיתי לך".

הבריון לא ידע את נפשו, הוא חשב שהאברך צוחק עליו. הוא נתן אגרוף לאברך והלם בו קשות, וכעת הוא מזמין אותו לשבת ומתנצל - מה קורה פה? הבריון סירב להזמנה מתוך בושה, אך האברך התעקש ואמר: "אתה בא אליי שבת. כך קבעתי. מה המספר שלך?". הבריון המשיך לסרב, עד שלבסוף נכנע ונתן לו את מספר הטלפון שלו.

לאחר כמה ימים, התקשר אליו האברך ואמר לו כי הוא מחכה לו בשבת, וכי רעייתו הכינה אוכל טוב, ואף הוכן לו מקום ללינה בשבת. הבריון לא ידע מאיפה הדבר הזה נפל עליו, ולאחר סירובים רבים, הוא נכנע ואמר שיגיע.

והנה, שעה לפני כניסת שבת, בחניון השכונה החרדית והישנה, הגיע רכב יוקרה שחור ונוצץ, ומתוכו יורד הבריון עם מזוודה וכיפה קטנה לראשו. השכנים ההמומים לא הבינו מיהו האורח הבלתי צפוי, הנראה לעיניהם. הבריון נכנס לביתו של האברך ונדהם לראות עד כמה ביתו קטן, פשוט וצנוע. הבית היה מלא ספרים וגדוש באהבה ושמחת חיים.

כל השבת, האברך כיבד אותו

הנה מגיע היום הגדול והמיוחד
בשנה- יום 'לג' בעומר, יום ההילולא
של התנא האלוקי - רבי שמעון בר
יוחאי זצ"ל. ה'שפתי צדיק' כותב כי
בכל שנה ושנה, בעת הגיע יום
ההילולא, יום 'לג' בעומר, עומד
רשב"י בשמיים ומליץ טוב על ישראל
לפוטרים מן הדין ולבטל מעליהם כל
הגזירות הקשות והרעות.

האדמו"ר הקדוש רבי משה מראזוואדאו ז"ע היה ידוע כמחולל אותות ומופתים למעלה מדרך הטבע. תמיד הוא היה אומר לכל הזקוקים לישועה בבריאות, בפרנסה, בזרע של קיימא או בכל עניין שהוא - **שיבואו אליו ביום ל"ג בעומר, אשר אין זמן גבוה כמוהו בכל השנה, וכי ביום הזה עומד רשב"י ומושיע את כל הבאים אליו ועוסקים בתורתו.** והוא אף התבטא פעם ואמר: **"לו היה כח ביידי, הייתי תופס את החמה בשיניים שלא תשקע, ולא יפרד מאתנו יום ל"ג בעומר לעולמים."**

כמה גדול הלילה והיום הזה לעלות לקברו של רשב"י, להגות בתורתו בזוהר הקדוש, להדליק לו נר או מדורה, ולהתחבר לצדיק הזה שהעיד כי יכול לפטור את כל העולם מן הדין, ובזכות לימוד הזוהר הקדוש יצאו מהגלות (ב'דא יפקון מן גלותא').

בבלית ברירה ובלב נשבר, עשה את דרכו אל הבעש"ט הקדוש. בבואו אל הצדיק, הוא שפך את ליבו בהכנעה, כי הוא חושש מה עלה בגורל בנו.

הבעש"ט הקדוש ביקש שיביאו לו את ספר הזוהר הקדוש. הוא פתח במקום מסוים, הביט בו, ואמר לאב הדואג: "הנה הבט וראה שכתוב פה כ"י בנך חי ושלם, ובשבת הקרובה הוא ישבות בכפר הסמוך אליך".

מספרים כי בעיר מז'בוז', חי סוחר גדול, שהיה ממתנגדי דרכו של הבעל שם טוב הקדוש. לסוחר הזה היה בן יחיד, חכם ומופלג.

יום אחד, נסע בנו של הסוחר לעיר 'ברעסלוי' בשביל לעשות עסקים, כך היה רגיל כל שנה, לנסוע למשך ארבעה שבועות ולחזור עם שלל רב.

היהודי הסוחר סירב לקבל את דברי הצדיק, שהרי כיצד יתכן כי בנו שנעלם כל כך הרבה זמן, נמצא צמוד

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: שלמה בן אאלה, אלונה בת פלינה, רימה בת רינה. זיווג הכו: י.ב.מ.

בכל יום שני מפי הרבנית סיגל אלבז תחי"ב בית הכנסת "בן פורת"
רחוב נגבה 7 ת"א בנושא - שלום בית. חינוך ילדים. עבודת המידות.
טלפון: 054-84-86-790. יוגש ב"ה כיבוד קל!

תורמים יקרים - שימו לב!

**נפתח חשבון חדש לעלון ע"י עמותה:
בנק פאג (52) סניף 188. חשבון 58-58-74
לכתוב בהערות: עבור עלון טוב לחסות בה"
ניתן לקבל החזר מס על כל תרומה ע"פ סעיף 46**

שיעור לנשים!

משפחת אחיאל • משה בריל 9 ת"א • 052-7151858 • 777achiel@gmail.com

מה התברר? 'הבן האבוד' אכן חזר
אחר 4 שבועות לכיוון בית הוריו, אלא
שעם תחילת הדרך, נשברה העגלה
כמה פעמים, ולכן, החל הבן לשוב
ברגל לכיוון בית הוריו. באותה שבת,
הגיע לכפר הסמוך לבית הוריו,
ובמוצאי שבת דפק על דלת הוריו
המאושרים לראותו.

התבייש האב הסוחר וראה כיצד כל דברי הבעש"ט היו קודש קודשים. הוא עשה את דרכו אל הצדיק על מנת להודות לו ולבקש ממנו סליחה ומחילה שזילזל בדבריו.

שמע הבעש"ט את דבריו ואמר לו:
 "אל תהיה טיפש, הלא האור שברא
 הקב"ה בששת ימי בראשית, בו היה
 מביט אדם הראשון מסוף העולם ועד
 סופו - גנז אותו ה' בספר הזוהר
 הקדוש, ובכל פעם שיהודי לומד
 בספר הזוהר, הוא זוכה להתעסק עם
 האור הגדול הזה, ולכן בשעה שאני
 לומד את הזוהר הקדוש, אני רואה
 ממש את כל העולם כולו". (שבחי הבעש"ט)

ניתן להתחבר לאור הקדוש הזה כל השנה כולה, על ידי חוברת חודשית בלימוד זוהר עם הסבר ופירוש, אשר רבים שהחלו בלימוד זה, זכו לראות ישועות ונפלאות. וכבר אמר האר"י לבעל תשובה שילמד בכל יום 5 דפי זוהר ובכך יצחצח את נשמתו, מכל אשר התלכלכה!.

ותו בלפנו

זוהר | משנה | הלכה

**לראשונה הדלת נפתחת
להיכלו של הרשב"י!**

חייגו:
***3764**

החידה !? באיזה מקרה אדם צריך לשתות את היין שלו, דווקא בפני הגוי?

[illegible]

דפוס צבעים אמיתיים